

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1898/08
10.09.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Весне Поповић, Јасминке Станојевић, Љиљане Ивковић-Јовановић и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници тужиоца П.В. из Б., чији је пуномоћник И.С. адвокат из З., против тужене М. В. из Б., чији је пуномоћник И.В., адвокат из Б., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж.бр.15826/07 од 18.3.2008. године, у седници одржаној на дан 10.9.2008. године, донео је П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж.бр.15826/07 од 18.3.2008. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Београду Гж.бр.15826/07 од 18.3.2008. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Петог општинског суда у Београду П.бр.32231/05 од 15.1.2007. године у ставу првом изреке у целини, а којом је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му исплати динара са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе 5.12.2005. године до исплате и да му накнади трошкове поступка, као неоснован, док је решењем садржаним у ставу другом наведене пресуде, преиначено решење о трошковима спора из става другог пресуде и обавезан тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка од динара.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену благовремено је изјавио ревизију тужилац побијајући је због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу овлашћења из члана 399. ЗПП, Врховни суд Србије је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а тужилац у ревизији одређено не указује на постојање неке друге битне повреде одредаба парничног поступка која може бити ревизијски разлог из члана 398. став 1. тачка 1. и 2. ЗПП.

Рев. 1898/08

-2-

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Петог општинског суда у Београду П.бр.2726/90 од 30.1.2004. године која је постала правоснажна 31.1.2005. године утврђено је да је тужилац сувласник по основу стицања у браку са туженом на 649/1000 делова куће кућни број ... у ул. Ј.И., да се кућа састоји од два стана које су странке купиле 1983. године, да по престанку брачне заједнице станове користи тужена од 1990. године тако што стан до улице користи за становање, а други стан повремено користи заједнички син странака за радионицу. Тужилац никада није тражио предају у супосед свог сувласничког удела, тужена никада није издавала ову непокретност трећим лицима нити је тражена физичка деоба по правоснажности пресуде којом су утврђени удели странака у овој непокретности.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да захтев тужиоца није основан јер се тужена није обогатила на рачун тужиоца нити је имала користи од употребе тужиоцевог сувласничког дела, па нема места примени члана 210. и 219. Закона о облигационим односима.

За одлуке су дати јасни и правилни разлози које у свему као основане прихвата и Врховни суд.

Није основано истицање тужиоца у ревизији о погрешној примени материјалног права.

У конкретном случају, тужилац као сувласник није захтевао деобу нити уређење начина коришћења заједничке непокретности, тужена као искључиви држалац заједничке непокретности није позивала тужиоца - другог сувласника на суддржавину заједничке непокретности. Тужилац као други сувласник се пасивно понашао, а у року од 10 година (за застарелост) поднео је тужбу по основу стицања без основа захтевајући плаћање накнаде у висини закупнине према месечним приликама. По оцени Врховног суда, тужилац као сувласник нема право на накнаду јер би то било у супротности са правном природом сувласништва. Закон о облигационим односима у члановима 210. до 219. сувласнику ову накнаду не признаје. По одредби члана 14. став 1. Закона о основама својинско правних односа, сувласник има право да ствар држи и њоме се користи заједно са осталим сувласницима у складу са уделитема не вређајући права осталих. Међутим, као и власник, сувласник се својим овлашћењем употребе може али и немора користити. У његовом пасивном понашању манифестује се воља да се ствар не користи, па самим тим право употребе према потребама аутоматски прелази на другог сувласника који се у државини ствари већ налази. Имајући у виду изложено док се не постигне споразум између сувласника о уређењу начина коришћења заједничке непокретности или судски не одлучи о начину коришћења или деоби ствари, сувласник држалац на основу члана 210. став 1. Закона о облигационим односима није дужан да накнади
Рев. 1898/08

-3-

вредност користи коју је имао од употребе, јер привремени евентуални прелаз користи има свој основ у правној природи сувласништва. Нема места ни примени одредбе члана 219. Закона о облигационим односима, како то погрешно сматра тужилац, јер други сувласник не користи туђу већ своју ствар, а ова одредба уређује однос између два власника, односно власника и трећег који има мање право својине.

Како је на потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право, Врховни суд је одбио као неосновану ревизију тужиоца и одлучио као у изреци применом члана 405. ЗПП.

Председник већа-судија,

Предраг Трифуновић

